

z důvodu mylného právního posouzení. Neboť i když prvá otázka zodpoví se kladně, neplyne z toho i kladné zodpovědění otázky druhé. Rovněž z okolnosti, že v řečené elektrárně byl zřízen záv. výbor podle zák. o záv. výborech z r. 1921 a že nedá se srovnati s objektivní normou právní, existují-li v jednom a v tomže závodě dvě navzájem se vylučující organizace závodní, nedá se vyvoditi subj. právní nárok majitelky závodu, aby rozhodnutí úřadu revírního, které jest ostatně staršího data než zřízení záv. výboru, bylo odstraněno.

Pokud pak st-lka namítá, že současná existence obou organizací závodních v témže závodě poškozuje veř. zájem, nemůže námitka tato míti úspěch, poněvadž není věcí stran, aby veř. zájmy před nss zastupovaly.

Č. 6335.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení (Slovensko): Za platnosti zák. č. 126/20 a před zřízením senátů župních přísluší rozhodovati o povinnosti orgánů obce k náhradě škody podle § 5, odst. 4. zák. č. 329/21 úřadu župnímu jen ve druhé a poslední stolici.

(Nález ze dne 23. února 1927 č. 3200.)

V ě c: Cyril S. a Dr. Eduard B. v T. proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině o povinnosti k náhradě škody.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud obsahuje výrok o povinnosti st-lů k náhradě škody, zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Manželé Jan a Julie K. prodali smlouvou trhovou ze 7. srpna 1922 nemovitosti ležící v obvodu města T. manželům Alexandru a Josefině W. Z tohoto převodu vyměřil starosta města T. plat. rozkazem z 18. července 1924 dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí — částkou 2943 Kč 75 h — manželům W. jako nabyvatelům. Zcizitelům nebyla dávka ta vůbec předepsána, ježto se v roce 1923 odstěhovali do Maďarska. Zmíněný platební rozkaz byl potvrzen ob. zastupitelstvem i okres. úřadem v Trenčíně. Nař. rozhodnutím vyslovil župní úřad v Turč. Sv. Martině I. že k odvolání Alexandra W. zrušuje rozhodnutí okr. úřadu i rozhodnutí nižších stolic, a že osvobozuje Alexandra W. od placení dávky; II. že »ustáluje« pro případ, že by dávka byla na zcizitelích nedobytnou, »osobní hmotnou zodpovědnost« starosty města T. a členů měst. rady, — působivších u města v roce 1922; zároveň uložil župní úřad okr. úřadu, jako bezprostřednímu dohlédacímu úřadu, aby dbal toho, by město, v případě nedobytnosti dávky na zcizitelích, vymáhalo částku 2493 Kč 75 h na osobách za to »zodpovědných«. V důvodech nař. rozhodnutí, týkajících se výroku sub II. se uvádí, že zodpovědnost starosty a členů měst. rady zakládá se na tom, že liknavost těchto činitelů měst. správy způsobila, že dávka nebyla včas a zákonitě vyměřena.

Na rozhodnutí župního úřadu podali stížnost k nss Cyril S., býv. starosta města T. a Dr. Eduard B., býv. člen měst. rady, kteří, jak tvrdí, zastávali svůj úřad v roce 1922. O této stížnosti uvažil nss:

Stížnost směřuje j e d i n ě proti oné části nař. rozhodnutí, v níž se »ustáluje« osobní hmotná zodpovědnost starosty a členů rady města Trenčína, tedy proti výroku, který byl svrchu označen číslem II. — —

Nss-u bylo nejprve zkoumati, byl-li žal. župní úřad příslušným vydati onen výrok, proti němuž stížnost směřuje. V tomto směru dospěl nss k těmto závěrům:

V době, kdy bylo vydáno nař. rozhodnutí — dne 26. června 1925, — bylo město T. velkou obcí ve smyslu § 1 zák. čl. XXII : 1886 (arg. §§ 4 a 10 vl. nař. z 21. září 1922 č. 275 Sb.). V téže době byl na Slov. již v platnosti jak zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. o přechodné úpravě fin. hospodářství obcí a měst s právem municipálním (arg. § 59 tohoto zák.), tak i zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. o zřízení žup. a okr. úřadů (arg. čl. 1 a 2 tohoto zák. a §§ 1 a 2 vl. nař. z 26. října 1922 č. 310 Sb.). Žal. úřad neuvádí sice v nař. rozhodnutí vůbec, o kterou právní normu opírá svůj výrok o povinnosti starosty města T. a členů měst. rady k náhradě škody, jež by případně vzešla tomuto městu. Z vývodů odv. spisu jde však na jevo, že žal. úřad posuzoval otázku povinnosti zmíněných funkcionářů obecních k náhradě této škody výhradně s hlediska ustanovení § 5 zák. č. 329 z r. 1921.

V odstavci 4 § 5 tohoto zák. jest obsažen předpis o kompetenci úřadů správních k rozhodování o povinnosti určitých funkcionářů obecních nahraditi obci škodu v případech upravených v tomto zák. (vide odst. 3 a 4 § 5, odst. 7 § 16 a odst. 2. § 18). Podle odst. 4 § 5 tohoto zák. rozhoduje o této povinnosti k náhradě škody v první stolici bezprostřední dohlédací úřad, t. j. onen úřad, který jest bezprostředním dohlédacím úřadem ve smyslu tohoto zák. (§§ 48, 56 a 58).

Jak patrně z ustanovení § 58 cit. zák. č. 329 z r. 1921, není však — pokud jde o velké a malé obce na Slov. — župní úřad za účinnosti zák. župního (č. 126 z r. 1920) bezprostředním dohlédacím úřadem ve smyslu cit. zák. č. 329 z r. 1921, pročež může župní úřad rozhodovati za účinnosti zákona župního v první stolici o povinnosti k náhradě škody podle odst. 4 § 5 zák. č. 329 z r. 1921, pokud jde o tyto obce.

Jak jde na jevo ze srovnání první věty odst. 2 § 58 posléz cit. zák. s druhou větou odst. 2 téhož §, jest župní úřad za účinnosti župního zákona — dokud nebudou zřízeny župní senáty podle zák. z 9. března 1920 č. 158 Sb., k čemuž však dosud nedošlo — povolán rozhodovati o povinnosti k náhradě škody podle odst. 4 § 5 zák. č. 329 z r. 1921, pokud jde o velké a malé obce, jediné jako stolice druhá a zároveň poslední, tudíž jediné jako stolice odvolací.

V daném případě rozhodl však župní úřad o povinnosti k náhradě škody podle odst. 4 § 5 zák. č. 329 z r. 1921 jako stolice první, k čemuž, jak plyne z hořejších úvah, nebyl kompetentním. Jeho výrok o povinnosti k náhradě škody jest tedy aktem úřadu nepříslušného — tudíž aktem zmatečným.